

Andrzej Małachowski

---

6. niedziela wielkanocy, Duch Święty posłany przez Ojca

Wrocławski Przegląd Teologiczny 14/2, 371-374

2006

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

4. Miłość więzią każdej wspólnoty

Jezus, mówiąc o nowym przykazaniu dodaje: „Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali”. Przykazanie nowe, aby mogło być znakiem dla świata, potrzebuje wspólnoty. Tylko wspólnota jest wiarygodna i pozwala się rozwijać miłości; miłość, kiedy jest przeżywana prywatnie, indywidualnie, staje się egoizmem. Egoista do niczego w życiu nie dojdzie. Jezusowe przykazanie nowe równa się przykazaniu formowania Kościoła jako wspólnoty miłości i wzajemnej służby. Wspólnota chrześcijańska jest początkiem nowego świata, jest Nową Jerozolimą, która już teraz zaczyna zstępować z nieba, choć w sposób niedoskonały i częściowy.

Nie jest to pierwsza lepsza wspólnota, konwencjonalna i prawna, jakimi są niektóre parafie i wspólnoty religijne. Lecz wspólnota prawdziwa, w której ludzie mogą przynajmniej niekiedy „znajdować się wszyscy razem na tym samym miejscu”; mogą się wspólnie modlić, poznawać, przebaczać sobie, jedni drugich ciężary nosić, mieć wspólne niektóre dobra, posiłki, potrzeby, a przede wszystkim dar jedności w Duchu Świętym. Gdziekolwiek dziś zaczyna się tworzyć takie wspólnoty – czy to w parafiach, czy poza nimi, widzi się cuda, które były udziałem pierwotnego Kościoła. Kto spotyka się z nimi po raz pierwszy, jest równie zdumiony jak poganie, którzy – jak czytamy – widząc chrześcijan rozchodzących się po spotkaniu, wykrzykiwali: „Patrzcie, jak oni się miłują!”. Czy dzisiaj to samo możemy powiedzieć o chrześcijanach współczesnych?

5. Konkluzja

Eucharystia dziś sprawowana z akcentem na nowe przykazanie Chrystusa nabiera szczególnej mocy. Jest spotkaniem ze źródłem tej nowej miłości: „My miłujemy Boga, ponieważ Bóg sam pierwszy nas umiłował”, aż do „wydania samego siebie za nas”. Jest przejawem nowej wspólnoty tworzącej się wokół ziarna wrzuconego w ziemię; jest obietnicą, że pewnego dnia Bóg rzeczywiście uczyni wszystko nowym.

ks. Andrzej Małachowski

6. NIEDZIELA WIELKANOCY – 13 V 2007 (C)

Duch Święty posłany przez Ojca

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego potrzebuje swojego adwentu, czyli czasu oczekiwania i przygotowania, abyśmy byli gotowi na przyjęcie tego największego Bożego daru, kiedy przyjdzie w następnym tygodniu.

W mowie Jezusa Duch Święty jest ukazany jako stała więź łącząca z jednej strony Jezusa z Ojcem, z drugiej zaś Jezusa z uczniami: „Pocieszyciel, którego Ja wam pošę od Ojca [...]. On z mojego weźmie i wam objawi”.

Duch Święty raz jest ukazywany w życiu wewnętrznym Trójcy jako pochodzący od Ojca i Syna i tworzący wspólnotę między Ojcem i Synem; to znowu w życiu wierzącego, w którym zamieszkał, staje się światłem, pocieszeniem i nauczycielem działającym w naszym wnętrzu; kiedy indziej zaś w życiu Kościoła, w którym będzie żywym świadectwem Jezusa, duchowym Przewodnikiem pomagającym odkryć całą prawdę oraz mocą potrzebną do stawienia oporu złemu światu i przekonaniu go o grzechu.

Duch Święty prowadzi Kościół przy podejmowaniu najważniejszych decyzji i pomaga mu zachować jedność! Trzy rzeczy są ze szczególnym naciskiem przypisywane Duchowi Świętemu w Nowym Testamencie: Duch Święty jest darem; Duch Święty jest więzią jedności; Duch Święty jest radością.

1. Duch Święty jest darem

Jezus powiedział do Samarytanki: „O, gdybyś znała dar Boży i wiedziała, kim jest Ten, kto ci mówi: Daj Mi się napić – prosiłabyś Go wówczas, a dałby ci wody żywej”. Tym Bożym darem jest właśnie Duch Święty. Nieco dalej w tej samej Ewangelii św. Jana znajdujemy słowa: „Jeśli ktoś jest spragniony, niech przyjdzie do Mnie i pije [...]. Powiedział to o Duchu, którego mieli otrzymać wierzący w Niego”. Darem jest woda żywa, a wodą żywą jest Duch. Apostoł Paweł mówi, że Jezus, wstąpiwszy do nieba rozdał ludziom dary. Chrystus po wniebowstąpieniu dał ludziom Ducha Świętego, którego wylał na uczniów w dniu Pięćdziesiątnicy. On jest wielkim, niepowtarzalnym, ogromnym Darem, który po zstąpieniu na Kościół rozdzielił się na wiele różnych darów i charyzmatów. Światło zależnie od tego, na co padnie, wzbudza różne barwy. Podobnie jeden Dar dzieli się na wiele darów, aby znów stać się jednym dzięki jedności Kościoła, który jest adresatem wszystkich darów. Przykładem może być Eucharystia. Chleb będący Ciałem Chrystusa jest łamany, aby mógł być rozdany, ale potem znowu się jednoczy, aby stworzyć jeden, większy chleb, jakim jest Kościół.

2. Duch Święty jest więzią jedności

Duch Święty jest okreśłany jako więź jedności. Jest więzią jedności między Ojcem i Synem. Jest duchem Obu: Duchem Ojca i Syna, jak świadczy o tym Pismo Święte, nazywające Ducha Świętego to Duchem Ojca lub Boga, to Duchem Jego Syna, Jezusa Chrystusa. Duch Święty jest więzią jedności między Ojcem i Synem, źródłem jedności każdej społeczności i wspólnoty. Jest On także więzią jedności między nami a Bogiem.

Osobista łączność z Bogiem i jedność eklezjalna między nami wypływają z tego samego źródła, którym jest Duch; wypływają z trynitarniej jedności. Zwrot: „W jedności Ducha Świętego”, który słyszymy w liturgii, wyraża w formie modlitwy tę jedność i oznacza: w jedności, którą jest sam Duch Święty.

3. Duch Święty jest radością

Świadczy o tym niezawodnie Pismo św.: „Uczniów napełniało wesele i Duch Święty; Królestwo Boże to radość w Duchu Świętym; Owocem zaś Ducha jest: miłość, radość, pokój”. Pocięcha, która jest formą radości, jest tak istotną cechą Ducha Świętego, że Jezus czyni z niej Jego imię własne: Pocieszyciel. Także ten atrybut Ducha ma swoje źródło w życiu wewnętrznym Trójcy. Wzajemną miłością, upodobaniem, szczęściem w Trójcy jest Duch Święty. Jest On słodyczą rodzącego i zrodzonego i napełnia swoją hojnością i swoim ogromnym bogactwem wszystkie stworzenia według ich zdolności. Duch Święty – mówiąc za św. Ambrożym – jest Bożym strumieniem zstępującym z wysoka od Trójcy, który rozwesela miasto Boże, czyli Kościół.

4. Duch Święty jest miłością

Wszystkie cechy charakterystyczne Ducha Świętego – dar, więź jedności, radość – ukazane przez Pismo św., dążą do miłości! Dar jest znakiem miłości; Paweł nazywa miłość darem najwyższym, bez którego inne dary, choćby najwznioślejsze, jak mówienie językami aniołów, na nic się nie przydadzą; Duch Święty jest nazywany Darem właśnie z powodu miłości. Także jedność jest efektem miłości i nie byłaby możliwa bez niej; umożliwia ona dzielenie się miłością i jej obieg między ludźmi obdarzonymi inteligencją i wolnością. Skąd pochodzi radość, jeśli nie z miłości i bycia miłowanymi? Miłość pociąga nas ku miejscu naszego odpoczynku, czyli zaspokojenia i radości.

Wszystko w Bogu jest miłością; lecz Duch Święty jest miłością w sposób właściwy sobie, osobisty, nie tylko naturalny. O Nim mówi się dokładnie to samo, co mówi się o miłości, to znaczy że miłość pochodzi od Boga, pochodzi, nie zaś jest zrodzona.

Czym jest miłość Boża, która na chrzcie świętym została rozlana w naszych sercach przez Ducha Świętego, który został nam dany? Duchem Świętym. On nie rozlewa w nas czegoś obcego, lecz samego siebie; nie jest to więc rzecz, lecz Osoba: „On u was przebywa i w was będzie”. Nie chodzi tu, przynajmniej w pierwszym rzędzie, o naszą miłość do Boga, ale o miłość Boga do nas; nie o miłowanie, lecz raczej o bycie miłowanym.

5. Konkluzja

Duch Święty jest „miejscem” miłości Boga i miłości bliźniego; dwa największe przykazania są w Nim złączone, tym samym są nowym prawem, prawem ducho-

wym i wewnętrznym. Żydzi w dniu Pięćdziesiątnicy obchodzili święto nadania Prawa; my w tym samym dniu świętujemy przyście Ducha Świętego! W Starym Testamencie Prawo wypisane na kamiennych tablicach ukazuje jedynie grzech; w Nowym Testamencie Prawo wypisane w sercach pozwala nie tylko dostrzegać dobro, ale również je czynić.

Zastanówmy się, kim jest dla nas Duch Święty? Jest sercem nowym, sercem cielesnym danym ludziom odkupionym przez Chrystusa, aby byli zdolni otworzyć się na Bożą miłość, potrafili miłować Boga i kochać braci. Jest rzeczywistością dla nas największym darem, darem zawierającym w sobie wszelką radość i jedność.

ks. Andrzej Małachowski

NIEDZIELA WNIĘBOWSTĄPIENIA PAŃSKIEGO – 20 V 2007 (C)

Misterium wniebowstąpienia

„Cóż bowiem w cielesności ludzkiej wznioślejszego nad Cieleśność Chrystusa, która ponad anioły została wyniesiona?” – te słowa z Homilii XXXIX Grzegorza Wielkiego, świętego papieża i teologa, mogą być wprowadzeniem w misterium Wniebowstąpienia Pańskiego, bo oto Syn Boży w swojej ludzkiej cielesności wstępuje w bramy niebios! Przyjrzyjmy się temu misterium:

– Z punktu widzenia Boskiego, niejako „od strony Boga” Wniebowstąpienie nastąpiło w momencie zmartwychwstania Chrystusa: Pascha jest przejściem ze śmierci do życia, z doczesności do wieczności. Z naszego punktu widzenia odległość czasowa między Zmartwychwstaniem a Wniebowstąpieniem była potrzebna, by Zmartwychwstały objawił siebie i objawił inne tajemnice;

– Misterium Wniebowstąpienia zawiera w sobie dwie paschalne sytuacje: ROZSTANIE – „Rozstał się z nimi” (Łk 24,51) – jest to koniec ziemskich spotkań z Jezusem, najpierw historycznych, potem paschalnych – aż do Paruzji. WSTĘPOWANIE – „Wstępuję do Ojca mego” ... (J 20,17); „Został uniesiony do nieba” (Łk 24,5);

– To misterium zawiera w sobie realizacja zamiarów Boga:

– „Pan Jezus zasiadł po prawicy Boga” (Mk 16,19) – zmartwychwstały Jezus ma władzę równą Ojcu, jest Panem i Sędzią;

– „Jest ponad wszystkim, Bóg błogosławiony na wieki” (Hbr 9,5) – jest Kyriossem całego stworzenia, Chrystusem Kosmicznym;

– „Aby teraz wstawiać się za nami przed obliczem Boga” (Hbr 9,24) – jako Pośrednik wstawia się za człowiekiem! za ludźmi, jest Orędownikiem (Parakletos -1 J 2,1);